

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/31/2021
Identifikačné číslo spisu: 8316010767
Dátum vydania rozhodnutia: 18.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8316010767.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej na neverejnom zasadnutí konanom 18. mája 2021 v Bratislave v trestnej veci obvineného O. S., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 15. augusta 2019, sp. zn. 9To/4/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. S. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Humenné z 5. septembra 2018, sp. zn. 3T/139/2016, bol obvinený O. S. (ďalej aj len „obvinený“), uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 25. augusta 2006 ako predseda G. Y. V. B. v W. prevzal od X. V. a Q. V. cez príjmový pokladničný blok č. 1 opatrený razítkom Auto - moto -služby, stavebné a zvaračské práce, sumu 52. 000,- Sk (1 726,08 eur), za účelom prevodu vlastníctva bytu č. X v obytnom bloku č. XXXX na ul. B. v W., ktorý je vo vlastníctve G. Y. V. B. v W., ktoré však na účet združenia nepoukázal, doposiaľ zmluvu o predaji bytu s X. V. a Q. V. neuzavrel, čím tak X. V. a Q. V. spôsobil škodu vo výške 43.093,10 Sk (1 430,42 eur).

Za to mu súd uložil:

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok. Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil aj peňažný trest vo výmere 400 eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodeným X. V., nar. XX. X. XXXX a Q. V., nar. X. R.

XXXX, obaja bytom W., B. XXXX/XX, sumu 1 430,42 eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodených so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), na podklade odvolania obvineného rozhodol uznesením z 15. augusta 2019, sp. zn. 9To/4/2019 tak, že odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Podaním zo 16. apríla 2020, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené 5. mája 2020, podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ondreja Kellera, Advokátska kancelária Humenné, dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 15. augusta 2019, sp. zn. 9To/4/2019. V dovolaní namietal porušenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím a v celom rozsahu popiera spáchanie skutku. Jedinými dôkazmi, na základe ktorých súd uznal jeho vinu sú len účelové svedecké výpovede poškodených, ktorí mu mali odovzdať finančné prostriedky vo výške 1 726,08 eur za účelom odpredaja bytu č. X na druhom poschodí na ulici B. č. XXXX v W.. Obvinený nikdy nepopieral prevzatie uvedenej sumy, avšak za iným účelom - opravy uvedeného bytu. Dôkazom sú príjmové a pokladničné doklady z 2. júna 2006 a 25. augusta 2006, kde je uvedený účel prijatej platby - stavebné a montážne práce. Obvinený ako štatutárny zástupca resp. predseda G. Y. V. B., ktoré odkúpilo od mesta W. byty v bloku č. XXXX v W., nebol oprávnený a nemohol sám predmetný byt poškodeným predať bez predchádzajúceho výslovného súhlasu združenia. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok V. S..

Za účelom preukázania hodnovernosti obrany obvineného, ten doložil do spisu príjmový pokladničný doklad z 2. júna 2006 (č. l. 175), kde ako štatutár G. Y. V. B. prevzal na opravu bytu od pani V. sumu 51 892,- Sk (1 722,49 eur). V rozhodnom čase však malo G. Y. V. B. uzatvorenú z ÚPSVaR zmluvu, na základe ktorej mzdy zamestnancov refundoval ÚPSVaR a preto G. Y. V. B. nemohlo predmetnú platbu na dohodnutý účel prevziať, pretože by došlo k porušeniu zmluvy (túto skutočnosť potvrdila i svedkyňa F. - č. l. 209), ale aj z dôvodu, že poškodení požiadali Prvú stavebnú sporiteľňu o stavebný úver, ktorá im poskytla zmluvou o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (č. l. 85) medziúver vo výške 100.000,- Sk. Preto obvinený výdavkovým pokladničným dokladom z 3. júna 2006 sumu 51 892,- Sk (1 722,49 eur) pani V. vrátil a zároveň sa ponúkol, že opravu bytu vykoná prostredníctvom jeho osoby, na základe čoho bol vystavený príjmový pokladničný doklad z 25. augusta 2006. V prípade ak by mal mať obvinený v úmysle vylákať od poškodených finančné prostriedky, a to za účelom ako tvrdia poškodení, tak by nikdy nevystavoval pokladničné doklady, ktoré by preukazovali prijatie peňazí jeho osobou. Peniaze prijal obvinený na účel, ktorý bol vopred vzájomne dohodnutý, a to rekonštrukciu bytu, čo poškodení svojimi výpoveďami i potvrdili.

Podľa názoru obvineného sa súd pri hodnotení jednotlivých dôkazov vôbec nevysporiadal s rozpormi, ktoré v konaní vznikli, a to poukazujúc na konfrontáciu vykonanú medzi obvineným a poškodenou V. z 9. októbra 2008 (č. l. 53).

Obvinený v priebehu dokazovania požiadal súd o jeho doplnenie oboznámením sa s nájomnými zmluvami, ktorými bol predmetný byt daný do nájmu poškodeným. Súd jeho návrh zamietol z dôvodu, že dokazovanie bolo skončené, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu a spravodlivý súdny proces.

Podľa názoru obvineného v danej veci sa jedná o civilnoprávny vzťah medzi ním ako dodávateľom diela a poškodenými ako objednávateľmi diela, ktorí uzatvorili ústne Zmluvu o dielo v zmysle § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Vypracované odborné vyjadrenie č. 25/2008 Ing. I. Q. preukazuje len to, že práce neboli vykonané v takom rozsahu, ako tvrdí.

Obvinený ďalej analyzuje konanie pred odvolacím súdom. Odvolaciemu súdu predložil čestné prehlásenie bývalého nájomcu sporného bytu P. P., ktorý bol prítomný na stretnutí s manželmi V., kde bolo vzájomne dohodnuté, že po vyplatení jeho dlžného nájomného 51 892,- Sk (č. l. 95), sa títo na základe novo uzatvorenej nájomnej zmluvy stanú novými nájomcami predmetného bytu.

Obvinený v rámci odvolacieho konania poukázal na existenciu zákonných dôvodov, pre ktoré mal súd v zmysle § 281 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku trestné stíhanie zastaviť. Obžaloba Okresnej prokuratúry Humenné bola podaná na Okresný súd Humenné dňa 20. apríla 2009, pre skutok, ktorého sa mal obvinený dopustiť 25. augusta 2006, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie uznesením ČVS: ORP-552/SV-HE-2007 zo dňa 18. októbra 2007. Trestné stíhanie sa vedie od roku 2007, teda 11 rokov. V tejto súvislosti obvinený poukázal na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z ktorého vyplýva, že každá vec by mala byť prejednaná nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote. V súvislosti s otázkou zastavenia trestného stíhania obvinený poukázal na niektoré súdne rozhodnutia: napr. Krajský súd v Trnave v konaní sp. zn. 5To/85/2009, Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 2To/255/2002, Špecializovaný trestný súd v konaní sp. zn. 3T/29/2015, Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Tz/2/2003, 1Tost 12/2012, 2Tdo V 21/2013. Odvolací súd odvolanie obvineného napokon zamietol.

Prvostupňový súd a rovnako odvolací súd sa rozporia, na ktoré obvinený poukazoval v podanom odvolaní vôbec nezaoberali.

Obvinený O. S. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu Prešov, sp. zn. 9To/4/2019 z 15. augusta 2019 bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to v § 213 ods. 3 Trestného zákona (zrejme malo byť uvedené ustanovenie § 221 ods. 1 Trestného zákona), a to v neprospech obvineného O. S., podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku a zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To/4/2019 z 15. augusta 2020 a rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/139/2016 z 5. septembra 2018, podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku a prikázal Okresnému súdu Humenné, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa dňa 9. júna 2020 vyjadril okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej len „prokurátor“). Obvinený O. S. podal dovolanie z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Prokurátor má za to, že dovolanie sa z podstatnej časti len formálne opiera o citované ustanovenie, lebo v rámci neho uplatňuje tvrdenia smerujúce k revízii skutkových zistení, ktoré ale nemôžu byť predmetom prieskumnej činnosti dovolacieho súdu. Námietky obvineného sa týkajúce nesprávne zisteného skutkového stavu konajúcimi súdmi - okresným a krajským. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd nie je treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí oboch súdov, a preto nie je oprávnený z tohto hľadiska prehodnocovať vykonané dôkazy. S poukazom na uvedené prokurátor má za to, že dokazovaním vykonaným pred prvostupňovým súdom v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu bolo dostatočne preukázané, že O. S. sa dopustil prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Na podklade takto vykonaného dokazovania súdy správne ustálili skutkový stav a dospeli aj k správnej právnej kvalifikácii zisteného skutku. Prokurátor preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku) v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Vo všeobecnosti je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, keď nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení

súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012 - I). Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenie § 371 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd zistenú chybu podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu. (Primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí pod číslom 120/2012).

Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že obvinený podal dovolanie nielen podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale v rámci tohto dovolacieho dôvodu uplatňoval aj ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

V zmysle rozhodnutia R 7/2011, za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie

posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať.

Obvinený O. S. porušenie tohto ustanovenia videl v tom, že prvostupňový súd mu zamietol návrhy na doplnenie dokazovania (oboznámenie sa s nájomnými zmluvami).

Z predloženého spisu najvyšší súd zistil, že na hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Humenné 5. septembra 2018 (č. l. 469) súd návrh na doplnenie dokazovania zamietol a dokazovanie vyhlásil za skončené (str. 6 rozsudku). Na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Prešove konanom 15. augusta 2019 (č. l. 517 -518) procesné strany prehlásili, že nežiadajú objasniť ďalšie skutočnosti z obsahu spisu a návrhy na doplnenie dokazovania nemajú.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými dôkaznými návrhmi zaoberal, procesne na ne reagoval a pred meritorným rozhodnutím, teda pred vyhlásením v úvode tohto rozhodnutia označeného rozsudku, ich zamietol. Zároveň v dôvodoch spomínaného rozsudku, ako je to vyššie uvedené, okresný súd vysvetlil, prečo dotknuté návrhy na doplnenie dokazovania zamietol, pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy okresného súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnu, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (primerane už spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 7/2011).

Nevyhovenie návrhom na vykonanie dôkazov v rozsahu predstáv obvineného a obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku; resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku rozhodne nepatrí medzi porušenie práva na obhajobu.

Podstatou dovolania obvineného je jeho snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich prehodnotenia dospel k iným záverom, než k akým dospel nižšie súdy. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v posudzovanej veci bolo zabezpečených dostatok relevantných dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť záver, že obvinený spáchal žalovaný skutok, trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, pretože obvinený ako predseda združenia Y. V. B. pri prevzatí sumy od poškodených predstieral, že tieto peniaze sú určené na prevod vlastníctva bytu č. X na ulici B. v W., a to i napriek tomu, že byty v tomto bytovom dome slúžili výlučne na účely prenájmu. Ohľadom skutkových a právnych záverov najvyšší súd odkazuje na odôvodnenia súdov nižších stupňov s ktorými sa stotožňuje, ktoré považuje za presvedčivé, správne a ústavné udržateľné. Taktiež je možné súhlasiť s argumentáciou prokurátora obsiahnutou vo vyjadrení k dovolaniu, nakoľko išlo stručný, ale zároveň komplexný náhľad na danú problematiku.

Obvinený horeuvedené skutočnosti v podstate namietal v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1

písm. i) Trestného poriadku, t. j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, pretože to sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia a prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pre úplnosť najvyšší súd opakovane zdôrazňuje, že dovolacie konanie, je konanie o najzávažnejších porušeníach, čo zdôrazňuje samotná skutočnosť, že jednotlivé dovolacie dôvody sú taxatívne vymedzené, práve z dôvodu, aby nedochádzalo k širokospektrálnemu napádaniu akéhokoľvek zaváhania. Od riadnych opravných prostriedkov sa dovolanie odlišuje napríklad už spomínaným ustanovením § 371 ods. 4 Trestného zákona, ktoré slúži na to, aby obvinený nemohol v rámci dovolacieho konania namietať skutočnosti, ktoré z jeho strany zostali v priebehu predchádzajúceho konania bez povšimnutia.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu, okrem spomínaného hodnotenia dôkazov obvinený v podstate namietať právnu kvalifikáciu skutku. Podľa jeho názoru nešlo o trestný čin, ale o občianskoprávny, resp. obchodný vzťah. Poukazoval pritom na normy trestného práva ako ultima ratio, teda daná problematika by sa podľa neho mala riešiť v civilnom procese. Takúto argumentáciu je možné považovať za neakceptovateľnú. V prípade stotožnenia sa s názorom obvineného, by mohla nastať situácia, v ktorej by trestné činy kladúce sa obvinenému za vinu stratili svoje opodstatnenie, nakoľko by sa obchádzali využívaním civilného procesu. Téza, že trestné právo je ultima ratio a postihuje iba najzávažnejšie protispoločenské činy, je bezpochyby pravdivá. V nadväznosti na ňu sa javí ako potrebné uviesť skutočnosť, že v prípade, ak by súd odkázal obvineného na civilný proces zmaril by v tomto prípade účel trestného práva. Nakoľko bol v predmetnom prípade založený tak hmotnoprávny, ako aj procesnoprávny vzťah medzi obvineným ako páchatelom trestného činu a štátom v podobe orgánov činných v trestnom konaní, ako orgánov dozerajúcich na dodržiavanie zákonnosti, nie je možné postupovať podľa civilného procesu, ktorého účel a úlohy sú v spoločnosti absolútne odlišné. V prípade akceptácie tvrdení obvineného by de facto došlo k dekriminalizácii konania, ktoré Trestný zákon považuje za trestné. Civilný proces z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti nerieši a ani nemôže riešiť podvodné konania opísané v príslušných skutkových vetách. V prípade výskytu takýchto konaní nastupuje ich sankcionovanie prostriedkami trestného práva, práve preto, aby sa spoločensky škodlivému, nečestnému a špekulatívnemu konaniu nielen predchádzalo už samotnou existenciou trestného činu podvodu, ale aj preto, aby takéto praktiky boli spravodlivo postihnuté prostriedkami trestného práva. Preto nie je možné v predmetnom prípade postupovať podľa civilného procesu.

Napokon neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že obvinený v petite svojho návrhu zrejme omylom poukazuje na porušenie zákona v ustanovení § 213 ods. 3 Trestného zákona, ktoré však nebolo predmetom dovolacieho prieskumu.

Obvinený namietať porušenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a v rámci neho aj porušenie práva na obhajobu, § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ani jeden z týchto dovolacích dôvodov však nebol naplnený, preto na podklade uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku tak, že dovolanie obvineného O. S. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.